

- Festskrift -

Klokkerinstitutionens 150-årsjubilæum

Regensen, 11. September 2015

Klokkeren, C. Bjerre, rejste sig og sagde: „Mine Herrer, jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg er Dirigent, og at De som følge deraf ere pligtige til at være mig hørige og lydige, og navnlig at efterkomme følgende formaninger: de unge maa drikke langsomt, for at Glæden kan være desto længere; de gamle skal derimod drikke hurtigt for at blive unge, men dog forinden for Sikkerheds Skyld lægge deres Adresse i højre Vestelomme, for at vi kan vide, hvor vi skal bringe Dem hen.“

Indhold

<i>Velkomsttale v. S. Helle og R. Jakobsen.....</i>	<i>s. 2</i>
<i>Klokkerinstitutionens begyndelse v. T. Roland.....</i>	<i>s. 5</i>
<i>Klokker på udenlandsk v. S. Ward.....</i>	<i>s. 7</i>
<i>At skrive en klokkertale v. P. Maul og A. Helles.....</i>	<i>s. 9</i>
<i>Klokkertale v. Julebal 2012 v. P. Maul og A. Helles.....</i>	<i>s. 10</i>
<i>Lynmodning v. E. Skyum-Nielsen.....</i>	<i>s. 15</i>
<i>Den sidste eneklokker v. A. Rasmussen.....</i>	<i>s. 18</i>
<i>Den første kvindelige klokker v. B. Bugge.....</i>	<i>s. 20</i>
<i>To gange SPEX på Regensen v. J. Hunsdahl.....</i>	<i>s. 23</i>
<i>Erindringer om et klokkerat v. S. A. Nielsen.....</i>	<i>s. 25</i>
<i>Hilsen fra Regensianersamfundet v. T. Pedersen.....</i>	<i>s. 27</i>

Hvordan Kosmos bliver til Chaos

*Velkomsttale ved forårsklokkeratet 2015, af
Rasmus Jakslund og Sopbus Helle, begge i Skrap*

Vi skriver det Herrens år 2015. Den gregorianske kalender har for efterhånden nogen tid siden rundet sit skarpe hjørne og indledt det nye årtusinde, som vi begge har levet det meste af vores liv i. Nu, hvor fejringen af den gregorianske kalender er lykkeligt overstået, kan man derfor med rette vende blikket mod andre vigtige anliggender: Det er i år 150 år siden, at Klokkerinstitutionen blev indstiftet på Regensen, og 50 år siden, at klokkere sidst har været samlet for at fejre sig selv, og hinanden. Dengang afholdt man soldet i festsalen i universitetsbygningen ved Vor Frue Plads. Nogle vil mene, at vi ved denne lejlighed har fundet et mere ydmygt lokale. Det stemmer, at Regensens Store Sal ikke er rigt udsmykket med Vilhelm Marstrands store billedfremstillinger, men vi må ikke bortdømme vor egen dejlige festsal med idealerne fra romantikkens feudalnormative æstetik. Enhver der har oplevet både universitetets immatrikulationsfest og et godt

sold på Regensen vil vide, at universitetets festsal i festligt henseende ikke når Store Sal til sokkeholderne. Vores egen immatrikulation var eksempelvis præget af Rektors gentagne formaning om ikke at hoppe i den omtalte festsal. På Regensen må man heldigvis hoppe, synge, spise og drikke som man vil.

Vi har flere tilstede, der var med den aften i 1965, da man senest fejrede klokkerinstitutionens jubilæum, og måske kan de være med til at kaste lys på hvad der egentligt skete den aften, for i beretningen om den læser man blot, at “Noget afrundet referat af klokkefesten er det det hele taget ikke muligt at bringe, eftersom punchsoldet hurtigt viste sig at ville køre løbet til en hastig afslutning ‘på egen hånd’. Men anskuet i et længdesnit viste klokkejubilæumsfesten, hvor hurtigt kosmos bliver til chaos. Og for så vidt var det jo en karakteristisk regensfest!” Forhåbentlig må vores fest i aften også være en markering af den næsten rituelle, regensielle overgang fra kosmos til chaos, og mon ikke dette chaos vil lægge en

dæmper på hukommelsen, sådan at detaljer bliver udeladt og blot den kaotiske helhed endnu en gang vil stå tilbage.

Netop Regensfestens kaotiske helhed står i skærende kontrast til den flidsomme attitude, der er at finde igen mandag formiddag i Regensens bibliotek. Man må af og til spørge sig selv om, hvordan dette kosmos og chaos kan sameksistere på den begrænsede plads, som de røde mure byder os. Vi tror imidlertid, at vi har fundet forklaringen.

Vi har gennem de sidste seks måneders slæb med klokkergeringen af og til taget os tid til at stoppe op og undre os over, hvilken besynderlig opgave vi egentlig var blevet pålagt. Det er en opgave, der i mødet mellem festplanlægning, slåbrokker og huslejerestancer synes at udgøre en noget mærkværdig bestilling. Men vi havde et håb: Når vi til september samlede op mod et århundredes klokkere i samme lokale, ville deres samlede tilstedeværelse måske kaste lys over dette sære fænomen: Klokkerembedet.

Men stiller man fordums klokkere

op på en række, sådan som vi rent faktisk har mulighed for at gøre det i aften, ser man forskellighed snarere end gentagelse, og forandring frem for stadighed. Ikke blot blev antallet af klokkere pr. semester fordoblet med Jette Glargaard og Kirsten Gregens i '86, også antallet af køn der kunne bestræbe embedet blev fordoblet med den første kvindelige klokker, Birthe Louise Bugge i 1972. Et sådant historisk tværsnit vil måske desuden afsløre kortere regensliv, foreningernes pludselige opståen og uddøen, og meget anderledes arbejdsopgaver gennem tidens løb. Det ene semester er klokkerne Den Røde Gårds konger, et andet semester er de indflytternes arbejdsslaver, et semester er de hysteriske krakilere og et semester er de provstens nikkedukker.

Men med alle disse forandringer gennem halvandet århundrede har vi været nødt til at spørge os selv: Hvad er det overhovedet for et embede? Nok kaldes vi klokkere, men Regensurets ringen kan vi altså ikke påtage os ansvaret for. Der er noget med fester, men vi er ikke et festudvalg. Der er noget med orlov, men vi er ikke et studienævn. Der er noget

med huslejerestancer, men vi er fandt'ne ikke et boligselskab.

Regensens klokkere er Regensens klokkere, og hvorfor skulle det være noget særligt? Hvordan kan det være, at et bimle-instrument har fået en sådan status? Og at en pukkelrygget mand i Paris har sig et søsterembede, der er omgivet af så meget mystik? Hvorfor den prestige, når man ligeså godt kunne kalde os for festkoordinator cum kollegiesekretær?

I beretningen om 100-års-jubilæet lød det, at "anskuet i et længdesnit viste klokker-jubilæumsfesten, hvor hurtigt kosmos bliver til chaos". Måske skal vi lade denne seneste forsamling af klokkere være vores ledetråd, når sandheden om Gårdens klokkebærere skal findes. Vi føler ikke – vi håber ikke! – at det sidste halve år har været et forsøg fra vores side på at føre alumnernes kaotiske impulser tilbage ind i kosmos' ordnede fold. Snarere har vi med punchesold forsøgt at fremme disse impulser. Men omvendt kunne de timer vi har brugt på at administrere huslejesatser og værelsesrokader tyde på, at vores

klokkerat heller ikke kun har stået i chaos' tegn. Eller for den sags skyld i Saturns tegn, som den tidligere klokker Henrik Bjelke ville have tilføjet.

Måske handler klokkerembedet om at skabe ordnede rammer for Regensens chaos at udfolde sig i. Det handler om at facilitere den regensielle rite hvor kosmos bliver til chaos bliver til kosmos bliver til chaos – hurtigt, og gentaget. Vi håber, at ingen her i aften vil protestere, hvis vi erklærer, at det er netop Regensklokkernes fortjeneste, at kosmos og chaos kan sam eksistere på den begrænsede plads, som de røde mure byder os.

Vi håber at aftenens højtidelighed kan blive et eksempel på dette. Vi vil derfor tage lejligheden til at minde jer om, at man i Regensens Store Sal heldigvis må hoppe, synge, spise og drikke som man vil!

Det er med stor glæde, at vi kan byde jer velkommen til klokkerembedets 150-års-jubilæum!

Klokkerembedets begyndelse

Af Troels Roland, klokker efteråret 2004, Sioux

Klokkerembedets historie følger sig ind i den stadigt større grad af selvstyre, som regensalumnerne i snart to århundreder har tilkæmpet sig ved oprettelse af stadigt flere embeder.

Allerede i det franske revolutionsår 1792, der utvivlsomt var en senfølge af lindens plantning syv år tidligere, foreslog regensalumnerne Kommunitetet, at deres opvartning med rengøring, vaskevand, skopudsning og byærinder skulle foretages af fastansatte karle. Kommunitetet var i begyndelsen afvisende, men tolererede i de følgende årtier, at det blev stadig almindeligere for alumnerne at hyre sådanne løstansatte opvartere.

Det blev derfor efterhånden påkrævet at sætte ansættelserne i system, for i 1824 havde man ikke mindre end 33 udengårds mennesker rendende til at betjene studenterne. Dette år udvalgte 12 fastansatte regenskarle, som stod under opsyn af provsten. I 1836 turde man dog stole på alumnernes dømmekraft og overlod det til dem at styre karlevæsenet - Regensens

indre selvstændighed tog sin begyndelse.

I 1842 oprettedes karleinspektørens embede som det første, og længe det vigtigste, alumneembede på Regensen – det bestod i øvrigt lige til 1930, hvor Gården fik centralvarme, og de sidste regenskarle afskedigedes. Men vi foregriber begivenhedernes gang. For seks år senere, i 1848, havde selvstændighedstanken bredt sig til Slesvig-Holsten og førte til Første Slesvigske Krig. Den danske sejr var en stakket frist. Skønt det blev en tradition blandt både borgerskab og studenter at indbyde deputationer af dansksindede slesvigere til København for at binde dem stærkere til moderlandet, forcerede regeringen begivenhederne, hvilket førte til Anden Slesvigske Krig i 1864 – Danmarks skæbnetime med tilbageetoget fra Dannevirke og det endelige nederlag på Dybbøl.

Man håbede dog endnu i en årrække på en genforening med Nordslesvig (som dog først blev til virkelighed i 1920), og i nogle kredse fortsatte traditionen med besøg af slesvigere i

Julebal 2008. Foto: Morten Sieburh

hovedstaden. Allerede året efter, i 1865, indbød regensianerne således et antal repræsentanter for de dansk-sindede slesvigere til København for dog at fetere dem en smule oven på nederlaget.

Nogle regensianere var imod denne nationale manifestation, blandt andre Viggo Hørup, der senere var med til at grundlægge "Politiken", men da de 32 slesvigere ankom, bad provst F.T.J. Gram ham virke som vært for dem af dem, der havde logi i provsteboligen. Så blev Hørup nogenlunde formildet.

Slesvigerbesøget blev en stor

succes og gav et højst ejendommeligt resultat: et overskud! Hvad skulle man bruge pengene til? Om man overvejede at sende dem til tjerkesserne i Kaukasus (som Hostrup lader Gamle gøre det i "Genboerne"), skal være usagt, men enden på det blev, at man købte en kirkebog – det organ der siden er blevet kendt som klokkerprotokollen. Heri opføres altså siden 1865 alt, hvad der har almen interesse for regensianerne. Til at føre denne protokol oprettedes samme år klokkerens embede. Fra begyndelsen var han også – efter den slesvigske succes – festarrangør for Gården og bestred herudover arkivarfunktionen.

Den første klokke var Hugo Hørring, som vi senere kender som konseilspræsident.

I begyndelsen var klokkerembedet ment som livsvarigt, men i 1868 ordnedes embedsstanden således at et femmandsudvalg varetog styrelsen af Gården, nemlig en klokke, en sekretær, en flagmand, en paragraf-mand (opsyn med retiraden ”Trekroner”) samt naturligvis karleinspektøren. Udvalget var nu på valg ved halvårslige generalforsamlinger, og formandskabet gik på skift mellem klokken og karleinspektøren. I 1872 nyordnedes forholdene dog sådan, at udvalget opløstes, og klokken tillige blev flagmand. Klokken og karleinspektøren sad nu et år ad gangen, et halvt år forskudt fra hinanden, hvilket dog ses at have knebet i praksis.

Indtil 1888 optræder de side om side som overembedsmænd, men dette år træder klokken ud af karleinspektørens skygge og får som Gårdens fremmeste embede fastlagt sine pligter, først og fremmest som alumnernes tillidsmand over for Gåræ højere autoriteter, men også som den højest placerede altmuligmand.

Klokke på udenlandsk

Af Stuart Ward, Regensprønst

Hvordan beskriver man klokkeinstitutionen til en udenlandsk gæst? Jeg har haft den uheldige opgave utallige gange og synes altid at ramme ved siden af.

Selve begrebet ’klokke’ har ingen pålidelig oversættelse. ’Bell-ringers’ duer absolut ikke, og man kommer ikke meget tættere på med ’alumni representatives’, ’student leaders’ eller blot ’top dogs’. Man bliver heller ikke klogere med min trofaste følgesvend Google Translate, som forvandler begrebet til ”Clock Agents” (der lyder mere som skurken i en kommende Bond-film).

Heller ikke blandt mine kollegaer i efor-netværket har det været nemt at forklare, hvordan klokkerne adskiller sig fra en almindelig beboerrepræsentant. At skillelinjen er markant, er jeg ikke spor i tvivl om. For at anvende et lidt fortærsket udtryk, er Regensklokke-ratet et særdeles unikt fænomen, hvis formål, logik og jobbeskrivelse aldrig er blevet

fuldkommen præciseret. Man kunne godt have forventet, at et embede grundlagt i nationalliberalismens guldalder ville have været gennemsyret af bestemmelser, paragraffer og bureaukratisk ballast. Men i stedet har vi at gøre med en meget udansk opfindelse, som minder mere om briternes præference for uskrevne regler, hvor man følger hævdvundne konventioner snarere end faste forfatninger.

At klokkerrollen har ændret sig gennem de sidste 150 år er heller ikke til diskussion. Alene det, at flertalsformen klokkerne har erstattet den oprindelige enkelte klokker er vidne til en vis dynamik, takket være den constructive ambiguity (Henry Kissingers begreb), som kendetegner embedets udvikling gennem tiden.

Som én, der har holdt ugentlige møder med Regensens klokkere gennem de sidste fem år, har jeg måske fået mere indsigt end de fleste (undtaget klokkerne selv) i, hvad klokkerarbejdet egentlig går ud på. Disse møder, som typisk finder sted en hverdagsaften efter kl. 21 (gerne med forsyninger fra provstindens bagerepertoire)

har været den afgørende grænseflade mellem 5. Gang og regensianerne. Det er her hvor alt, der bevæger sig på kollegiet, diskuteres frit og fuldstændigt, på en måde der giver provstinden og mig muligheden for at mærke kollegiets evigt dunkende puls og bedre forstå kollegianernes prioriteter, holdninger og forventninger. Samtidig får klokkerne mere indblik i, hvad provsten har gang i, og rige muligheder for at indskrænke hans diktatoriske tilbøjeligheder.

Jeg bliver ofte spurgt, 'hvad sker der under disse møder' (sometider med en undertone af mistanke), og det er faktisk svært at opsummere, især når dagsorden rækker så vidt. Når jeg kigger igennem mine små sorte klokkerbøger (snart på 3. bind), findes der mange standardemner som 'naboer' (gentagne gange!), 'optagelse', 'fest', 'provstete', 'saludlejning', 'orlov', 'lindegave', 'indflyttere', 'slåbrok', 'rygepolitik', 'restancelisten' osv. Men der er også utallige ad hoc sager, som klokkerne har taget stilling til, fra 'flygelreparation' til 'brandslukkere', 'kopi-maskineleverandør-bedrageri', 'oversvømmelse i Fægtestuen',

'filmoptagelse', 'maleri af Christian IV', 'plombering af Lille Sal', 'luftgeværepisoden', 'opera i Regensgården', 'forsvundne gobeliner' med mange flere.

Alt dette omfatter ikke de mange klokkeropgaver, hvor provsten blander sig udenom: festplanlægning, allokering af værelser, regensrådsmøder, ind- og udflytning osv. Jeg er overbevist om, at der ikke findes et andet kollegium i verden med en så omfattende rolle for beboere, nøje udvalgt i den bedste demokratiske facon. Kort sagt: hvis ikke vi havde klokkeratet, ville vi være nødt til at opfinde det.

Men hvad jeg værdsætter mest ved klokkerne er den støtte, tillid og tiltro, der har kendetegnet vores samarbejde (med en rigelig portion godt humør). Mange gode minder; evig optimisme for fremtiden. Jeg ønsker alle klokkere past and present tillykke med de 150 år.

Oversvømmelse i Fægtestuen 2011

At skrive en klokkertale

Af Peter Maul og Andreas Helles, klokkere efteråret 2012, hhv. Ping og Gamle

En klokkertale er altid svær at skrive. Mestendels fordi en klokker har mange andre ting at give sig til. Indflyttere, der skal indflyttes. Fester, der skal festes. Provster, der skal provstes.

Taleskrivningen udsættes derfor ofte til sidste øjeblik, hvor ballet næsten har materialiseret sig, stegen brunes i køkkenet, og skoene pudses på gangen. Og har man endelig fundet en sen nattetime og sat sig på værelset med portvin og det blege gespenst, man eventuelt måtte dele klokkerat med, ja, så

volder selve skriveprocessen også problemer.

Genren klokkertale falder ind under den epideiktiske genre, festtalen, og er således fætter til onkel Kurts konfirmationstirader og rektors Ralfs immatrikulations-idioti. Den epideiktiske genre kan to ting: Den kan hylde, og den kan dadle. I klokkertalen skal regensianerne hyldes, så klokkerne kan pleje deres image, som har været i frit fald, siden de blev valgt. Samtidig kan en dadlen af Valkendorfs-idioterne, støjsensitive naboer og samfundet i al almindelighed være hensigtsmæssig for at samle regensianerne om andre fælles fjender end klokkeratet. Således at finde på nye, originale måder at hylde Regensen og hudflette alt omkring den, er svært, ikke mindst, når det originale aldrig må blive så originalt, at de fulde på bagerste række ikke længere kan være med. Det er bestemt svært at skrive en klokkertale.

Men nogle helt særlige om-stændigheder gjorde det ekstra svært at skrive talen til juleballet 2012. Natten til den 17. november blev regensianeren Jonas Thomsen Sekyere offer for en meningsløs forbrydelse på et musiksted på Vesterbro, hvor han

mistede livet. Det var natten før revyen, og den stegte flæsk og de gule ærter, som indflytterne havde forberedt, fik regensianerne i stedet til stille fællesspisning i Store Sal, hvor ingen egentlig kunne begribe, hvad der var hændt natten forinden.

Juleballet var den første regens-fest efter Jonas' død. Det var en selvfølgelighed, at tragedien skulle adresseres, men samtidig ønskede vi ikke at skrive en elegi. I stedet skrev vi en hyldest til det særlige regensielle fællesskab, som vi mærkede så stærkt i tiden efter Jonas' død.

Klokkertale v. Juleballet 2012

*Af Peter Maul og Andreas Helles, klokkere
efteråret 2012, hhv. Ping og Gamle*

Kære provst. Kære provstinde. Kære provstedatter og provsteson. Kære portner. Kære portnerinde. Kære alumner.

Vi har skrevet en tale til denne fine dag. Talen har vi kaldt "Fællesskab: Dets forcer og fortræffeligheder."

Hvad er fællesskab? Sartre skrev engang, at "Helvede – det er de

andre”. Og det havde han ret i. Nu når vi sidder her, i vores fine skrud, med vores smokings, vores blankpolerede sko og velsmurte smil, så kan det måske svært at huske. Men luk øjnene. Glem, hvordan kjolen strammer om dit slappe maveskind. Glem følelsen af slipset om din hals og skjorten mod dit bryst, og vær ganske nøgen. Du er på vej i bad. Det er morgen, det er mandag, og det er koldt. Klinkerne suger termisk energi ud af dine fodsåler. Du er træt, uoplagt og gnaven. I nat havde din overbo igen sin “kæreste” på besøg, mens du bare lå i dit halvmugne sengetøj og forsøgte at sove igennem de drævne dunk. Lige dele frustreret over lyden af lamellernes larmende banken. Lige dele misundelig over overboens gentagne succes.

Her står du så i badet. Men i badet er du ikke alene. Du er aldrig alene. Med et selvtilfreds smil melder din overbo sin ankomst i båsen lige over for. Og flere kommer til. Unge, energiske mennesker, der bader og barberer sig, og skal ud på Borgen, konsulentvirksomheden eller den nyopstartede NGO. Snart vil nogen samtale. Snart

vil nogen samtale på trods af, at badet ikke er bygget til samtale, at bruserne skyller alle lyde væk, og stemmerne kastes rundt som i betonen i Bergen-Belsen eller Birkenau. Du nikker. Du råber “ja”, selvom svaret lige så godt kunne være nej. Du prøver at klare dig igennem og lukke de andre ude ved at vende ryg og røv til denne morgens, denne tilværelses, ulidelige jovialitet.

Og selv hvis, selv hvis du skulle være så heldig at have ramt det helt rigtige øjeblik, hvor badet står klar til dig som en friskpresset jomfru med lovning om noget ægte alenetid. Bare dig, sæben og det varme vand. Selv hvis der ikke står en eller anden anmassende alumne, der absolut vil fortælle om sit forhold til Foucault og finanskrisen, selv dér trænger fællesskabet sig på.

For der står du, som i et fængsel, mens tankerne automatisk begynder at kredse om vandregninger og varmeregninger og stigstreng og blandingsbatterier, og hvor meget det mon koster de andre, at du nu står her og endelig skyller dit blege, beskidte bryst i det brandvarme vand. Og du frygter konstant at døren går

op, og V-manden kommer ned, nogen og nederdrægtig, og ser, hvordan det damper, og hvordan ruderne dugges, og hvordan alle vores penge forsvinder ned i den behårede rist. Selv der, nogen og træt, er du aldrig alene.

Men det er ikke kun hverdagen. Det er også weekenden. Det er søndagen, hvor hovedet summer, fordi fællesskabet natten forinden trængte sig på. Og man stavrer mod P-vagten, hvor man skal konfronteres med andre mennesker og indflyttere og ukendte ansigter, bare fordi man har det dårligt, og man har brug for den cola, og køleskabet larmer, så det har indflytteren slukket, så colaen er varm i hånden og slem for hovedet, og “hej, og hvad læser du?” og “nej, og hvor spændende!”, og hvordan skal det hele nu også gå, når de en dag bliver de gamle med hele tre semestre under bæltet og på fornavn med provsten og fast plads på biblioteket. Hvordan skal det hele så gå?

Alt det spørger man sig selv, mens man efterfølgende venter på, toilettet nu endelig bliver ledigt, for man kan jo ikke pisse i håndvasken, for så ser de det

ude fra gården. Og når døren så endelig går op, så mødes man af den fæle lugt, og man smiler forceret, idet man passerer røvhullet og får fremstammet et forkvalmet “hej”, fordi man helst ikke vil trække den fæle og fækale lugt ind i hverken næsebor eller mundhule, for man kender den lugt. Man kender den lugt, fordi man har lært den at kende fra så mange gange før. Ja, sådan lugter du. Og sådan lugter du. Og sådan lugter du. Og det er altid den Anders And, du læser i. Og du skal altid sidde derude og tjekke nyheder på din smartphone og tage af vore andres toilettid, så man igen må i kælderen og igen konfronteres med energiske unge mennesker, der bader og barberer sig og skal ud og styrte kongehuset, krakke bankerne eller opfinde os ud af krisen ved at fortælle os, at vi skal opfinde os ud af krisen.

Og ikke nok med toilettid. Ikke nok med toilettid. Vasketid. Forfærdelige, elendige vasketid, som altid er delt op i kvarterer og halve og “hov, det må du undskylde, jeg vidste ikke, du skulle bruge begge maskiner”, og skjorten, der ligger til tørre i støvet på gulvet, og de pæne

bukser, som er faldet ned på klinkerne og nu beskidte og grå skal op til provstete eller madklub eller embedsmandsmiddag eller slåbrok eller kandidatfest eller bal.

Og en aften sidder man så på værelset og er ved at færdiggøre sin opgave. Og for en gangs skyld har de ikke banket på. For en gangs skyld har de ladet en være alene i hulen med kompendier og kaffe og koncentrationen intakt. Og der er helt stille på gangen. Og man skal bare lige ud til køleskabet. Og som soldaten, der har gemt sig i granathullet og venter på at løbe ud i ly af natten, står man ved døren og gør sig klar. Og helt stille og lydløst sniger man sig ud til køleskabet. Og hånden har lige fået fat om Multifrugt-juicen på tredje hylde.

Og så rammer mortargranaten. Pludselig står ens enerverende nabo der, igen, og

man skal igen høre om, hvordan vedkom-mendes dag er gået, og ufor-varende bliver man trukket ind som tavs diskussionspartner i en monolog om religion og etik og integration og dyrevelfærd, fordi man i bund og grund bare er for pænt og for godt et menneske til at sige: "Jeg gider egentlig ikke tale med dig lige nu. Jeg vil bare gerne drikke min juice i fred."

Så hvad er fællesskab? Sartre skrev engang, at "Helvede, det er de andre". Men Sartre var også lidt en idiot. For på Regensen troner vores fællesskab over hverdagens småligheder, det omdanner trivielle gøremål til sociale begivenheder i udsøgt form.

Fællesskab er at glæde sig til madklub, selvom man ved, at dagens kok er vegetar og hamrende

Foto: Therkel Zøllner Olesen

uhygjensk. Fællesskab er at udstå et halvt års køkkenløst håndværkerhelvede, fordi man på sin gang tror på en bedre fremtid sammen. Fællesskab er at blive på alle-mails, selvom alle alle-mails ikke er for alle. Fællesskab er at stille op som klokker, selvom man ved, at man sidst på semestret altid vil ende med at være ham det dumme svin, eller, hvis man er heldig, bare ham det uduelige. Fællesskab er at like bofællens Facebook-side, den side, der skal styrte kongehuset, krakke bankerne eller opfinde os ud af krisen ved at fortælle os, at vi skal opfinde os ud af krisen. Fællesskab er at åbne toilet døren og der møde sin nabos velkendte efterlugt og alligevel kunne påskønne toiletbrættets lunende varme. Fællesskab er at kere sig om hinanden og ikke bare være sig selv nok.

Herinde er vor interesse for hinanden nemlig ikke kun møntet på praktik, på at sikre at vi kan omgås hinanden på en måde, så hverdagen forløber gnidningsfrit, og der altid er styr på, hvem der har ugens køkkenvagt. Herinde går interessen på hinanden som mennesker, og derfor føles fællesskabet så stærkt lige fra første

dag, man flytter ind.

At det forholder sig sådan, mærkede vi alle for alvor d. 17. november. Efter den tragiske nat, hvor Jonas mistede livet.

Jonas var på alle måder helt exceptionel. Han var en nærmest mytisk, usårlig skikkelse, så fuld af liv, at man ikke kunne forstå, at han nogensinde kunne miste det. Men vi kan ikke sige smukkere eller mere meningsfulde ord om Jonas end dem, der allerede er blevet sagt, skrevet og sunget efter hans død. Til gengæld kan vi tale lidt om jer. Om fællesskabet. Om Regensen.

For Regensen er ikke som noget andet sted. Regensen er fuld af kærlighed. Langt mere kærlighed, end der burde være muligt at rumme på så lidt plads. Og det var denne kærlighed, fællesskabet, der gjorde, at vi kunne klare os igennem det største følelsesmæssige stormvejr, vi nogensinde kunne forestille os.

Regensen er havet for os. Regensen er en armada af kærlighed og livsglæde. Regensen er en hundredmand stor polygam koloni, en mormonsk forpost af gensidighed. Et kæmpe

Indflytterfest 2014. Foto: Lars Hemmingsen

følelsesmæssigt gangbang, hvor vi gennemlever hver en fortræffelighed og hver en tragedie sammen. Og det gør os stærke. For et sted, hvor man kan lære at påskønne hinandens efterlugte, hvor man kan lære at acceptere overboens ihærdige damedunken og selv fremlejerens larmende tai-chi, hvor meget kan man da ikke klare sammen der.

Ærede regensianere, lad os hæve vore glas, og sammen skåle for kærligheden, for fællesskabet og for livet.

SKÅL!

Lynmodning

Af Erik Skyum-Nielsen, tidl. Regensprønst

Opmærksomheden skal i dette korte bidrag rettes mod det aspekt af Regensens klokkerembede, som man kan kalde for modning, ja, tilmed lynhurtig modning. Det er, vil jeg hævde, en nærmest lovmæssig erfaring, at de to, der af alumnerne vælges til klokkere og dermed afsætter et halvt år af deres dyrebare ungdomsliv til dette krævende og ansvarsfulde hverv, altid får deres tid og møje mangefold tilbage i form af et vældigt spring fremad i personlig vækst.

Når bortses fra en litterær slåbrokaften engang i 1980'erne, var mit første bekendtskab med klokkerne ved Regensen de møder, der i november 2004 gik forud for min ansættelse som provst efter Eva Smith. Derpå fulgte et fantastisk festligt og på alle måder lovende julebal, og snart skulle klokkerne og jeg holde stadigt mere regelmæssige møder, indtil min kone Elin og jeg ud på foråret 2005 kunne rykke ind i den renoverede opgang fem med indsyn til gården og udsyn til Store Kannikestræde og med tre etager at boltre os på, fem, hvis kælder og loft tælles med.

Dermed begyndte det egentlige samarbejde med ugentlige møder, hyppige fester, embeds-mandsmiddage, provsteteer, netværk med de tre øvrige gamle kollegier m.m.m., og vi lærte dén specielle regensielle kultur indgående at kende, som samler sig i klokkerembedet og efter min opfattelse også får et af sine fornemste udtryk deri. Selv når der op til en generalforsamling havde foregået en bitter valgkamp med uforudsigelige angreb, som selv for en provst med kendskab til de involverede kandidater kunne

være vanskelige at forstå og følge med i, så slog det aldrig fejl, at klokkerne hver gang var klokkere fra dag ét, eller skulle vi sige nat ét, hvor de og deres synligt lettede forgængere klokken to eller tre kom over til Irish Coffee, bårne, lod det til, af en smule alkohol indtaget i aftenens og generalforsamlingens løb, men først og fremmest løftede af den tillid, deres medbeboere havde vist dem.

Opgaverne og udfordringerne var mange, men besynderligt nok væltede klokkerembedet aldrig sine indehavere, nej, det modnede dem i lyntempo og gjorde dem på mirakuløs måde til inkarnationer af klogskab, empati og organisationstalent. Visheden om, at et sådant spring fremad i personlig vækst overhovedet er muligt, hører blandt de erkendelser, jeg har taget med mig fra Regensen. For når denne lynmodning kan finde sted, kan meget andet godt måske også lade sig gøre, ikke sandt?

Blandt de mere kuriøse hverv, jeg fik i min tid som provst, var at møde op en eftermiddag på Det Kongelige Teater og for en lille forsamling bestående

af skuespillere, scenefolk og instruktør berette om en gammel regensianer, Kaj Munk, hvis tidlige skuespil Ordet stod foran en genopsætning. Dramaet handler, som man vil vide, om noget så utroligt som et genopstandelsesmirakel og kræver, dersom det skal spilles i dag, ikke så lidt scenisk hittepåsomhed og dramatisk fantasi. Den til opgaven hyrede stjerneinstruktør, svenskeren Lars Norén, havde kort forinden vakt furore ved at skrive og iscenesætte et teaterstykke om forbrydelser med hårdkogte kriminelle i rollerne som hårdkogte kriminelle. Som nogle måske kan huske, havde flere af spillerne bagefter svært ved at skelne spil fra virkelighed. Men det var altså en garvet svensker, der påhørte min redegørelse for Kaj Munks religiøse opfattelser, hans indgroede skepsis over for demokratiet og hans vitalistiske tro på lidenskabens forvandlende kraft, og Lars Norén fortrak da heller ikke en mine, da jeg in extenso afsang Munks drikkeviser ”Mit navn er kuns Jensen”, fast nummer ved alle større fælles fester på Gåræ og et prototypisk eksempel på den selvfedme, der formentlig har kendetegnet

Regensen lige siden 1623, og som bestemt ikke er mindre i dag.

Kaj Munk fortjener at nævnes i et skrift om klokkerembedet, dels fordi han indførte de fortsat bestående slåbrokaftener, dels fordi han i vinteren 1922-23 på baggrund af en intern strid om en skat på fem kroner præsterede det tvivlsomme kunststykke først at nedlægge sit hverv og derefter – som en form for kejser – gendudnævne sig selv og dermed som rigets enevældige hersker tilsidesætte Regensens demokrati. Munk mindes i sine erindringer (1942) sin ungdoms lykkeligste år, da han var ”Regensens kårede klokke med alle kammeraternes tillid og hengivenhed”, men Per Stig Møller kobler sin store Munk-biografi (2000) direkte fra digterpræstens egenrådige handlemåde og til hans diktator-syn.

Regensklokke Kaj Munk ville næppe have haft megen forståelse for Sundhedsstyrelsens anbefalinger, der, om jeg husker ret, foreskriver et maksimalt ugentligt alkoholforbrug på syv genstande til kvinder og fjorten til mænd. Men Kaj Munk kan, ud fra sangen om Jensen at

dømme, heller ikke have haft høje tanker om den jævne, dagligdags almindelighed eller civilsamfundets spilleregler. Vi kan roligt fastslå, at hans i realiteten antidemokratiske vitalisme får lov at brænde rent igennem i hans hyldest til Regensen som et særligt sted med egne, i de fleste andres øjne, besynderlige interne love.

Af dem har jeg her ønsket at fremhæve én, som måske ikke er en lov, men nok en lovmæssighed, nemlig at klokkerembedet altid modner sine bærere i forrygende

En klokke og en provst: Kristine Lykke Nielsen og Erik Skyum-Nielsen til Julebal 2008. Foto: Morten Sieburh

fart: kalder slumrende evner frem, gør folk bredere og mere rummelige, lærer dem livets vilkår på både godt og ondt. Hvad vi så i vores tid på Regensen frem til sommeren 2010, var klokkere, der med kammeraternes tillid modtog og forvaltede et betydeligt ansvar og ved den ene konkrete lejlighed efter den anden åbnede glædens og fællesskabets dør. Ingen af disse mange er her blevet fremhævet på andres bekostning; men til dem alle skal der lyde en tak for samarbejdet.

Hvor I bare gjorde det fint!

Den sidste eneklokke

Af Anders Rasmussen, klokker efteråret 2003, Hof

På generalforsamlingen i efteråret 2003 blev jeg valgt til ene-klokke som den første siden Peter Barkentin engang i tidernes morgen. Det var samtidig det første Hof-klokkerat i mange år. Ingen af delene var nu helt sande. Ole Østergaard, min med-hofist, ledede klokkeratets uundværlige sekretariat, og med

ham var jeg bedre hjulpet end de fleste dobbelt-klokkere; de to Skrap-klokkere fra foråret, Jens Hjortkjær og Jakob Clausen, havde ført mig frem som kandidat, og endelig var det Skrap, der talte stemmerne op.

Valgtalen var kort. Stående på en stol lovede jeg, at nu ville stålhandsken blive trukket af jernnæven. Da regensianerne ikke udvandrede i protest, råbte jeg: "Én Regens, én vilje, én klokke!" Indflytterne udgjorde dengang op mod en tredjedel af regensianerne, og mange af dem rystede på hovedet og ytrede deres mishag. Blandt regensianerne var der en afroamerikansk udvekslingsstuderende. Han fortalte mig, at han ikke havde forstået et ord af, hvad jeg havde sagt, men at det havde lydt stort; han ville stemme på mig. Jeg vandt med én stemme over modkandidaterne.

Regensen havde længe henligget i byggekaos, de gamle regensianere flyttede ud i alarmerende høje tal, og nye selvbevidste og alt for unge mennesker i 20'erne væltede ind. Mit mål var at indføre disciplin og befæste de gamle

regensianeres magt og dominans. Indflytterne blev inddelt i grupper og egnede emner blev udpeget til gruppeførere. Til særligt genstridige indflyttere blev der oprettet tropper, hvor mindre genstridige indflyttere tjente som tropsførere. Indflytterne kunne først søge nye værelser, når de havde aftjent deres indflytterpligter. Helt umulige indflyttere blev indkaldt til samtaler med provst eller provstinde, hvor klokkeren truede de formastelige med, at de blev smidt ud, hvis de ikke rettede ind. Provst og provstinde gød olie på de oprørte vande, og i sidste ende blev ingen tvunget til at forlade Regensen. Gamle regensianere, der egentlig skulle have forladt den røde gård, fik lov at fremleje værelser på indflyttergange i månedsvis mod at sprede regensånd blandt de nye. Dobbeltværelser blev lejet ud til folk udefra for at forhindre, at de stod tomme nu, hvor indflytterne ikke længere kunne søge dem.

Klokkeratets fester var midelmådige. Indflytterne afviklede dem på forbilledlig vis, men særligt spændende blev de aldrig. Klokkerens autoritære tilbøjeligheder betød, at disciplinen blandt

indflytterne blev væsentlig forbedret, til gengæld kvalte de en del af virkelysten og initiativrigdommen, der tidligere havde været så fremtrædende blandt regensianerne. Selv regensianere, der havde støttet mit kandidatur og stemt på mig, gav udtryk for, at jeg som klokker var blevet mere og mere utålelig. I kroge og kældre, på lofter og værelser murrede regensianerne, og klokkeren blev mødt med trusler om storm. Den nok så bekendte flegma blandt danske revolutionære betød dog, at klokkeret fik lov at overleve til den næste generalforsamling.

Det sker, at jeg møder folk, der var indflyttere i min tid som klokker. De fleste hilser pænt,

og de færreste synes at bære nag. Tillad mig her at takke dem for, at de bar over med mig, dengang de fulde af undertrykt livsglæde og ungdommeligt overmod henslæbte halve og hele år under mit regime på Regensen.

Den første kvindelige klokker

Af Birthe Bugge, klokker efteråret 1972, Skrap 1971-73, derefter i Gamle

Man kommer ikke udenom, at Regensen i efteråret 1971, hvor de første få piger flyttede ind, emmede af en god portion mandehørm og maskulint åndshovmod.

Inden vi fik lov at komme ind, havde der været nogen diskussion om, hvorvidt det hæderkronede gamle kollegium skulle optage piger: Hvad ville det betyde for Regensånden? Både den særlige der gav sig udtryk i den ret rå maskuline omgangstone – og så det intellektuelle niveau man mente prægede regensianerne. En ældre mediciner var uklog nok til åbent at luften sin bekymring

over, hvordan det akademiske niveau nu faldt på Gåræ Gård ved optagelsen af kvinder. Han fik øjeblikkeligt læst og påskrevet af den kvindelige mediciner på vores hold, som bedyrede ham, at hun havde væsentlig højere førstedelskarakterer end den mandlige mediciner, der blev optaget sammen med os i efteråret 71.

Så det var med spænding, forventning og nogen skepsis, regensianerne gjorde sig tilfældige ærinder i gården eller hang ud af vinduerne den dag vi blev vist rundt på gården af viceprovsten. Siden betroede en mig i en brandert at han var blevet slemt skuffet: Der var ikke meget nedringet flamboyant pigeguf over os, som vi vandrede rundt der efter viceprovsten: Gad vide om vi var nogle af de der moderne trælse og opkæftende rødstrømper?

Dem fandtes der jo nemlig mange af ude i samfundet; men her på Regensen var det lykkedes nogenlunde at holde de udengårds diskussioner om klassekamp og kvindeundertrykkelse væk fra de indengårds løjer. Dog ikke helt. På gården boede der nogle såkaldte 'hvide myrer' – eller 'alternativister': De deltog ikke i

hverken fester eller foreningsliv, men så med foragt på de studentikose skikke, og nogle talte arbejderklassens sag. Et par var uforsigtige nok til at skrive indignerede indlæg i protokollen om de privilegerede unge der kom fra bedsteborgerhjem med deraf følgende høje karakterer for så at bo gratis på Regensen (og oveni hatten få et mindre månedligt kommunitetslegat til bøger). Disse indlæg fik råt velartikulerede svar på til-tale og deres ophavsmænd umisforståelige opfordringer til at skride og dermed selv tage konsekvensen af deres synspunkter.

Vi piger der kom ind på første pigehold, blev ikke hvide myrer. Nogle af os kunne måske nok karakteriseres som opkæftende, og de fleste af os havde også klare synspunkter på kønsrolleproblematikken og læste tidens relevante kvindelitteratur. Men der var ikke meget Femø over os! Vi var med et par markante undtagelser piger fra 'pæne middelklassehjem', der passede studierne og havde fået et tilstrækkeligt højt gennemsnit på første del til at komme ind. Der var vist ingen af os der

kom fra hjem hvor der blev sat spørgsmålstejn ved om piger skulle have en akademisk uddannelse; men flere af os kom fra hjem hvor mor var hjemmegående og far forsørgede familien. Vi ville for alt i verden ikke have vores mors liv. Men vi ville kæmpe for at både få og bruge en uddannelse, være selvstændige. Dengang var det vigtigt – og det blev jo selvfølgelig understreget af det drengemiljø vi var havnet i – at vise, at vi piger ikke stod tilbage for drengene. Og det gjaldt også i foreningslivet. Vi blev hurtigt optaget, der var rift om at få en pige i foreningen, og vi deltog gladelig i løjerne, stort set lige så løssluppet som

drengene.

Livet blev ikke kedeligere på Regensen, men nogle af de værste grovheder blev afskaffet, og der blev ikke længere kastet med mad til indflytter-theaftenerne. Men der kunne stadig kastes flasker og lejlighedsvis et enkelt tv-apparat i Bjørnegrotten; ham der var bange for at vi var nogle forpulede rødstrømper, kunne stadig kaste flasker over kasernen ned i bjørnegrotten og åbne bajere med tænderne.

Tiderne mildnede sæderne noget, men om det var det kvindelige islæt eller netop tiderne, må stå hen i det uvisse. Som jeg nævnte

Birthe Bugge og en anden kvindelig regensianer giver den som kabaretdanserinder. Revy 1972.

ovenfor, var der på gården markante såkaldte alternativister. De forsøgte i foråret 72 at udkonkurrere en Regensfest og fik en ikke helt ubetydelig opbakning. Når jeg derfor blev valgt som klokke, tror jeg det skyldtes dels, at min forening selvfølgelig arbejdede hårdt for at kunne prale af at have Regensens første kvindelige klokke, men også at jeg blev set som en kompromiskandidat der kunne stille alternativisterne lidt tilfreds. Jeg læste dansk, hvad der i sig selv dengang ansås for at være en venstresnoet aktivitet, og så havde jeg også i mine første år været lidt aktiv i studienævnet.

Men den traditionelle løsslupne, anarkistiske og dog strengt ritualiserede livsform fortsatte stort set upåvirket af at der blev optaget piger. Så da jeg i et radiointerview, som Regensens første kvindelige klokke, blev interviewet sammen med en af de førende alternativister, udtalte han – i fuld overensstemmelse med de faktiske forhold – ”Der er intet ændret ved at der er kommet piger på Regensen.”

To gange SPEX på Regensen

Af Jørgen Hunsdahl, klokke maj til september 1961, Skrap

I min regenstid, indflyttertid, var der af foreninger Gamle, Pip, Uglen, Skrap, Tilia, Tinglid, Konventet, Hof, Sioux – nogle mere levende end andre. Der var restaurering af bl.a. lokum (dvs. værelser), og derfor måtte indtag af nye indflyttere stilles i bero, fordi der var færre be-boelige værelser i perioden.

Det betød dannelse af en ny sammenslutning, forberedelserne for en legal forening. Vi kaldte den i Regensens ånd Sammenslutningen af Potente Eks-indflyttere, SPEX. Oprettet i protest mod at vi endnu et semester kun skulle have status af indflyttere med alt hvad det indebar af ulemper som f.eks. at være stiki-rend-drenge hos ølmanden eller købmanden for ”de rigtige” regensianere dag og nat. Spex blev dannet en nat over en øl eller 4. Vores sang og støjen vækkede viceprovsten. Han sov trygt igen efter at have hørt lidt af vores i regenssammenhæng meget

spæde stemmer. Der var 100 procent tilslutning blandt os ikke-nye. Gamle/døende regensianere blev logisk nok ikke spurgt. De etablerede foreninger mistede derfor mange medlemmer. Der var mange møder mellem foreningsformændene om den helt uventede situation. Vi var for mange til at ville tolerere vanding på Trekroner, og de gamle var for få til at kunne gøre det. Inden situationen eskalerede med risiko for at ende korporligt, enedes vi i forhandlingsudvalget og foreningsformændene om at kvæle en fredsbajer. Spex opløstes, og alle ex-indflyttere kunne frit vælge at gå tilbage til de foreninger, som de havde været fuldgyltige medlemmer af, uden risiko for udsmidning. Den forsmædelige ordning med stik-i-rend-drengene blev skrottet, roen genoprettet. Viel Geschrei, Wenig Wolle!

Jeg var senere i min studietid i Uppsala, og da jeg kom tilbage til gården igen, kendte jeg til både Regensens og til Lunds Universitets traditioner. Jeg holder mig til Lunda-spex, en speciel svensk udformning af skuespil, sang, revy, underholdning ved de studentikose højtider, specielt

omkring 1. maj, Vårfesten. Lunds Universitets Akademiska Föreningen havde en nærmest professionel skuespillergruppe. Jeg inviterede som klokker Lunda-spex til Regensen, lokkede muligvis med samtidig prinsesse-invitation til Det danske Kongehus til at overvære deres svenske Spex mm. Svenskerne bed på uden at stille krav om penge, selvom de fleste var professionelle. Det gjorde den yngste af de tre prinsesser desværre ikke. Anne var for ung, lød beskeden fra Hofmarskallatet. Inden årets udgang var hun dog gammel nok til en trolovelse med kronprins, senere kong Georg af Grækenland. Jeg undlod at orientere regensprovsten Søren Holm om mit initiativ, blev indkaldt til kammeratlig samtale,

svarede at jeg selvfølgelig ikke ville ulejlige ham før planerne viste sig realisable. Og at hans tid nok var for vigtig til luftige ideer. Han faldt lidt ned igen. Jeg gætter på at han frygtede for, at hvis en af prinsesserne ville underholde kongeparret under deres kongelige privatmiddag med referat af regensianernes sjofling af provsten, var hans renomé og Ridderkors røget.

Regensianerne fik deres Lunda-spex. Der blev leet, jublet, også når det gik ud over de stakkels skuespillere. Regensianerne afbrød forestilling med for svenskerne ukendte sjoflinger/parodier på svenske spex ud på aftenen. Blandede bolcher! Tak regensianere, for dog en vis diskretion ved manglende oversættelse til svenska. Og: forbrødringen var intakt og holdt helt til 'på återseende' ved afskeden til færgen til Malmö dagen derpå. Skandinavismen var for en stund genoplivet.

Erindringer om et klokkerat

Af Svend Aage Nielsen. Klokker foråret 1963, Uglen og sidenhen Conventet

I marts 1962 fik jeg brev om, at

jeg havde fået plads på Regensen. Her kom jeg tæt på Universitet og på både Københavns og Danmarks historie. Jeg fik et værelse højt oppe på 7. gang – ud mod Store Kannikestræde. Jeg kom til indflytterforhør, og blev optaget i foreningen ”Uglen,” stiftet i 1910. Den havde klokkeren – regensianernes valgte leder siden 1865 – i 1913. De, der ville optage mig, gav udtryk for, at de gerne ville have en alsidig forening med en stud. ... – efter de flest mulige fag. Det blev en berigelse, at vi kunne drøfte alt og få medicinske, juridiske og teologiske med flere indfaldsvinker ind i vore debatter. Sådan begyndte, hvad der skulle blive mit begivenhedsrige regensliv.

I efteråret 1962 valgtes jeg til Middagsdirektør – dengang et embede på Regensen – hvor jeg i min takketale efterlignede politikerens Aksel Larsen med både tone- og ordvalg. Han havde nyligt fået et godt genvalg til Folketinget, og han havde indledt: ”Jeg vil gerne starte med at takke min mor...” Den indledning gentog jeg, og det høstede bifald, og det beredte mig vejen til en god tid som Middagsdirektør sammen med ”Frederik” i køkkenet,

hendes kaldenavn for: Fru Frederiksen. Hun fortalte mig, at hendes kaldenavn havde givet hende en kompliment af kong Frederik IX. Før hans kongelige besøg havde hun øvet sig i at neje. Men da kongen ankom, blev han ledet direkte op til festsalen. Imidlertid blev hun nævnt i en sang som "Frederik." Det tændte i vor folkelige konge et ønske om at hilse på hende. Nogle regensianere løb i forvejen for at forberede hende. Men hun tænkte: "De tager gas på mig..." Derved kom kongen bag på hende, da hun stod bøjet over sin madlavning, men han 'greb dagen' med ordene: "Det glæder mig at se, at De passer Deres arbejde."

I foråret 1963 blev jeg valgt til klokker. Takket være Regensianersamfundets medlemsblad juni 1964, kan jeg datere det fra den 21. februar til den 12. september 1963. Fra min beretning kan jeg gengive, at der blev holdt "Karneval, indflyttermodtagelse, V.P.-bal, Lindefrokost, Lindebal og slåbrokafterne: Professor N. H. Søe: Bliver kommunismen fremtidens religion? Svend Aage Nielsen: Lysbillede fra en rejse til Vestafrika, Bent Christensen:

Orientering om jordlovene. G. Malantschuck og Svend Aage Nielsen: Søren Kierkegaard og kollektivismen og Søren Kierkegaard og Regensen."

I maj i 1963 optrådte Josephine Baker i København, og jeg fulgte et praj om også at indbyde hende til at optræde på Regensen. Det førte med sig, at hun sendte et varmt brev tilbage, hvori hun skrev: "June 10, 1963. Dear Friends, I am so sorry you did not get permission to get me to sing at your student ball. I hope it was a success. All the best from Josephine Baker."

Min klokkertid forløb i det sidste år præsident Kennedy talte til os fra den anden side af Atlanten. Den 25. maj 1961 lancerede han målsætningen: at landsætte en mand på Månen. Som medlemme i Kennedy-tiden iværksatte jeg mit eget fredelige raketprogram, hvor jeg etablerede en raket på en line fra Admiralitetet til kirkefløjen. Ved festlige lejligheder lod jeg raketten suse hen over Regensgården fra 4. sal, hvor jeg da boede, til tagvinduet på kirkefløjen. Der var dog virkelig tale om, at "tryk avler modtryk", og jeg kæmpede en

Svend Aage Nielsen med sit korsstingsbroderi af Regensen, lavet under et hospitalsophold efter styrt fra Regensvindue i 1964.

langvarig kamp for at fastholde dette raketprogram. Ja, jeg slutter min klokkerberetning med ordene: ”Hermed har jeg kun at træde over i historien som: Raketklokkeren, som ingen kunne vælte.” De, der ikke undte mig den udførelse, saboterede den ved en fest, hvor den eller de for mig stadigt ukendte var listet op på loftet på kirkefløjen og der klippede tråden, der bar raketten hen over gården – Gud ske lov uden at raketten ramte nogen, da den faldt ned midt blandt de forsamlede festdeltagere. Siden har jeg haft den opfattelse: Hvor

man bæres af en overstrøm af god opmærksomhed, udsættes man for en modsatrettet understrøm.

Den 10. januar 1966 blev jeg cand. theol. Værdsættelsen af Kennedys gode ord og gode ideer førte til, at jeg på hans 50-års fødselsdag den 29. maj 1967, som ung præst, holdt mindegudstjeneste for ham i Toreby kirke. Umiddelbart derefter stiftedes – i Toreby gl. Rytterskole – Kennedy Selskabet, som nu er ved at nærme sig sit 50 års jubilæum.

Hilsen fra Regensianer- samfundet

*Af Troels Petersen, formand for
Regensianersamfundet, PIP*

Den første person fra Regensen du hører fra, hvis du er så heldig at få et værelse der, er klokkeren. Den sidste du afslutter din regens-tid overfor er også klokkeren - men kun i meget ulykkelige tilfælde er det den samme klokker!

Således spiller klokkerinstitutionen den mest

centrale rolle på Regensen. Hvad gjorde man overhovedet før 1865?

Oprindeligt var det tradition, at der kun var én klokke, men travlhed, ambitioner og/eller strengere krav har gjort det normalt at have et klokkepar. Ifølge regensprovst Leif Grane var ungdommens (og nok især regensianernes) tiltro til myndigheder i begyndelsen af 1980'erne så lav, at hele foreningen Gamle blev valgt til klokke i efteråret 1980. Måske fremdriftsreformen vil kræve hele tre personer?

Jeg husker stadig den aften klokke Anna Sandberg (PIP) ringede for at fortælle mig, at jeg havde fået tildelt et værelse på Regensen. Jeg var lykkelig, også selv om jeg ingen anelse havde om, præcis hvad jeg gik ind til. Og da jeg gik ned og fortalte mine forældre om det, åbnede de straks en flaske champagne. Min fars fætter havde nemlig været klokke (i hvert fald lige indtil der røg en brosten ind gennem provstens vindue, hvilket han var medansvarlig i), og det havde min far altid betragtet som en ypperlig institution.

Da jeg flyttede ind en aften, hvor der var generalforsamling, blev jeg også inviteret af Anna Sandberg til middag! Vi drak små grå af klokken (ja, det var oppe i tiden dengang!), og jeg oplevede det tumultariske i en generalforsamling på Regensen, men også Annas faste tag i tingenes gang, hvilket imponerede mig nok til at overveje, om jeg en dag selv skulle stille op som klokke!

Der gik kun halvandet år, inden den ambition kom op til overfladen. Og den kom pludseligt! Faktisk på selve aftenen for generalforsamlingen (hvilket ikke er unormalt, har jeg ladet mig fortælle). Vi havde drukket lidt (heller ikke unormalt), og jeg syntes sammen med en pige ved navn Julie, at det var en perfekt plan at stille op - min mangel på erfaring (i regensiel forstand) til trods. Så vi tog udfordringen op, tourede foreningernes middage rundt om på Regensen med en brandtale, og mødte så op i Store Sal.

Vores opponent var Thomas Grane (provstens ældste søn), der alene med sit efternavn havde en klar fordel. Det gik da heller ikke værre eller bedre end

at da salen til sidst deltes, så var der ikke tvivl om resultatet (på det tidspunkt kan ingen tælle helt præcist, men 35 mod 45 er vel et godt bud), så jeg gik hen og ønskede Thomas tillykke med resultatet. Og der endte mine klokkeraspirationer, idet jeg efterfølgende tog på diverse udlandsophold.

Da klokkeren spiller så central en rolle, er det som regel også klokkeren, der kan begå de største skandaler (en undtagelse var et færøsk brugsfæl, som mod al logik faktisk gik hen og blev klokker!). Alle husker den slags og alle har den slags historier, omend måske ikke lige så mange ved dette arrangement, da hukommelse er selektiv.

Selv husker jeg en klokker (fra Skrap) der til et lindebal ikke havde kunnet holde styr på bordplanen, og derfor under velkomstdrinken stillede sig op på et bord og annoncerede, at der ikke var en bordplan! Derfor skulle vi gå til bords foreningsvist og efter anciennitet, “og derfor går PIP først” afsluttede han. Det affødte ikke blot en del jubel/protester (til de, der skulle have glemt det, fejder Gamle og PIP om at være

ældst – PIP med argumentet, at Gamle var nedlagt i 1999), men også en drink kastet lige i hovedet! Velkommen.

Selv om jeg ikke har været klokker, så kan jeg godt forestille mig den stolte følelse over at have været det - ikke mindst hvis man også har boet på Præstegården og har skrevet sit navn bag på billedet af Niels Finsen.

Som formand for Regensianersamfundet er det mig også en glæde at kunne invitere klokker ex-officio på middag. wGlæden består både i det som regel utroligt interessante selskab, men også i at give bare lidt til dem, som har givet så meget til Regensen.

Tak for det!

Redaktører:

*Mikkel Abrahamsen, klokker foråret 2012, Uglen
ø Benedikte Granvig, klokker foråret 2011, Skrap
Bagsidefoto: Therkel Zøllner Olesen*

Digital udgave: www.regensianersamfundet.dk